

THƠ MAI TRUNG TĨNH

Thơ Mục

- [Nhìn Nhau](#)
- [Đời Sống](#)
- [Khi Nào](#)
- [Một Lần Ra Chơi Đà Nẵng](#)
- [Quê Hương](#)
- [Xin Gửi Em](#)
- [Trong Trại Cải Tạo](#)
- [Dưới Mắt Nhìn Thi Sĩ](#)
- [Với Thời Gian](#)
- [Nối Tiếp](#)
- [Giáp Mặt](#)
- [Gửi Cho Thảo](#)
- [Lúc Trở Về](#)
- [Lâu Đài Tình Ái](#)
- [Đi Trong Mùa Xuân](#)
- [Những Đêm Buồn Cuối Năm](#)
- [Chiều Nay Tôi Đi](#)
- [Chiều Cuối Năm](#)
- [Trong Bóng Hoàng Hôn](#)
- [Nỗi Cô Đơn Tháng Ngày](#)
- [Gió Đêm](#)
- [Cho Tình Yêu](#)

:: Nhìn Nhau

Trên khuôn mặt ấy
Anh là tấm bia cổ buồn
Trên vầng trán ấy
Anh là đồng bãi hoang vu
Trong đôi mắt ấy
Anh là lau sậy điêu tàn
Trên đôi má ấy
Anh là con kinh ẩm đục
Trên thân thể ấy
Anh là thành phố hoang sơ
Trong tâm hồn ấy
Anh là đỉnh cao tuyệt vọng.

(Tập san VẤN) Nguồn: Thơ Tình Miền Nam, Thư Ấn Quán 2008

:: Đời Sống

1.

Đã bao ngày tôi tự để tang
Miếng vải đen quấn quanh đời sống
Tôi mua hoa tự phúng điệu mình
Đặt trên chiếc quan tài không nắp đóng

Đã nghe mùa biển động của hồn
Tôi ngại ra khơi
Gió bão nổi theo mây vùn vũ
Gã chài ngư ôm gói ngủ trong chòi
Đề lưới mục như lòng răn mối

Ngày cứ qua, đời cứ diễn, tôi cứ quay
Thét rồi ra không còn chóng mặt
Bao dự tính mưu toan đành chơi sấp ngựa
Đến vãn canh, đếm lại lỏng tay gầy

2.

Chiếc mũ ấy em hãy đội hộ anh
Bộ quần áo ấy em hãy mặc hộ anh
Đôi giày ấy em hãy đi hộ anh
Và thành phố này, quê hương này
Em hãy sống hộ anh
Bởi sớm mai lên vãn bờ vợ,
trưa vãn là gã tội đồ đi trốn,
chiều vãn như một chuyến xe muộn cuối cùng
Rồi đêm xuống đêm hoang đêm âm ỉ
Anh sống như một lời thú tội
Anh buồn bã, anh ăn năn
Nhưng biết quỳ xuống chân ai
Em hãy sống hộ anh, em nhé
Sống như sống cho tình yêu chúng ta.
(Tập san Văn)

Nguồn: Thơ Tình Miền Nam, Thư Ấn Quán 2008

:: Khi Nào

Khi nào em mệt mỏi
Hãy cầm lấy tay anh
Con đường đưa em tới
Vùng mây trời biển xanh

Khi nào em tội lỗi
Hãy giã lên đời anh
Nơi đã thừa ô nhục
Cũng không còn thần linh

Khi nào em đau khổ
Hãy nghiêng xuống hồn anh
Võng nhưng tư phù phiếm
Ru em vài giờ quên

Khi nào em tuyệt vọng
Hãy cầm dao giết anh
Tắm gương soi đôi mắt
Vỡ một lần cho xong.

1970

**Nguồn: Thơ Tình Miền Nam, Thư Ấn Quán 2008
(Tuần Hải phố nhạc xb 20/8/1971) **

:: Một Lần Ra Chơi Đà Nẵng

Ta đến nước sông Hàn
Cuối mùa chinh chiến mới
Vội dăm ba thằng bạn
Những người sống sót chẳng?

Ta trốn đời trốn ta
Như quên một quá khứ
Mưa âm thầm ảm đạm
Gió thổi đều như than

Ta đòi được đời ta
Chiếc đồng hồ quá cũ
Trong ngôi nhà cổ xưa
Tháng ngày rêu mốc phủ

Ta thoát được đời ta
Đến nơi này của biển
Những mây trời tuổi nhỏ
Lại réo tàu ra khơi

Ta trải rộng hồn ta
Chạy lan dài sông núi
Sớm lên thăm Non Nước
Chiều tắm ngoài Mỹ Khê

Ta cũng đã gặp em
Giấc mơ nào hạnh ngộ
Đưa em đến Nam Ô
Lòng ta nghiêng sóng sánh

Cát im lìm dưới chân
Dưới chân em thao thức
Hồn ta tưởng đã cạn
Cũng trông tránh bề dăng

Ta đã sống đã sống
Một phút vàng thập thành
Em đã lừa ngọn lửa
Biến anh thành chính anh.

Thơ Miền Nam Trong Thời Chiến-sưu tập- Tập I
Thư Ấn Quán Tái Bản 2007

:: Quê Hương

Những bình minh rớm máu
Những hoàng hôn nghĩa trang
Những ruộng đồng thi thể
Những núi đồi thịt xương

Khóc không còn nước mắt
Ăn không trọn bát cơm
Học chẳng thành ra học
Chơi không còn chỗ chơi

Tuổi trẻ uống đạn bom
Bao lần chưa biết đã
Bè bạn lá mùa thu
Rụng mỗi lần lá tả

Cái chết như tặng vật
Tình yêu quán nghỉ chân
Mười lăm trông mười bảy
Ba mươi nhìn năm mươi.

Thơ Miền Nam Trong Thời Chiến-sưu tập- Tập I
Thư Ấn Quán Tái Bản 2007

:: Xin Gửi Em

Trong cuộc sống, anh mất đời anh từng chặng
Đôi khi muốn quay về ôi nặng bước chân
Thân trĩu mãi một khối sầu tích lũy
Cũng hàm oan, ngộ nhận khắc chàm xanh

Anh cũng bỏ quên em như kỷ niệm
Hơn một lần thuở đó chợt băng khuâng
Rồi khoắc khoải theo lượng đời hao hụt
Anh nhìn em chìm khuất bóng mù sương

Đã bao năm lần trong bầy nhỏ nhé
Thoát mình ra, anh ngó lại chiều nay
Anh sợ hãi như gã buồn vừa tính số
Thấy bị lừa sạch cả vốn riêng tây

Anh bỗng nghĩ chỉ còn em tin cậy
Vội rãi về dĩ vãng gặp em xưa
Anh phủ phục xuống bên em lặng lẽ
Con thú rừng kiệt sức ngủ lơ mơ

Phần còn lại đời anh thôi em giữ lấy
Có tiêu chi xin cứ rút tĩa lần
Kéo ngày tháng rụng như những đồng tiền lẻ
Anh hững hờ để rớt một đêm kia.

Thơ Miền Nam Trong Thời Chiến-sưu tập- Tập I
Thư Ấn Quán Tái Bản 2007

:: Trong Trại Cải Tạo

Bỗng dưng vắng tiếng nã lòng
Tai nghe tàu gọi mà không thấy tàu *
Đến đây ngay tự buổi đầu
Chỉ mong một chuyến lên tàu về thôi.
Ta về như trở lại đời
Ta về tìm lại tiếng, hơi, gia đình
Ta về tìm lại chính mình
Ở đây chỉ gặp bóng hình của ai
Đêm là đêm của thở dài
Ngày là ngày của kềm gai thân tù
Tàu đi rồi bỏ ta ư?
Đời ta chắc sẽ như "Giờ 25"
Thân tàn qua các trại giam
Thương chàng Mô- rít lắm than thán ngày **
Hôm nay còn ở nơi này
Ngày mai biết sẽ lưu đây nơi đâu?

TRẠI CẢI TẠO Ở LONG KHÁNH, 1976.

* Tàu ở đây là tàu hỏa (xe lửa) - BT

** Mô- rít là nhân vật trong truyện GIỜ THỨ 25/ CONSTANT VIRGIL GHEORGHIU. (chú thích: MTT)

:: Dưới Mắt Nhìn Thi Sĩ

Lịch sử xoay một trận cuồng
Kẻ thua người được cũng tang thương
Riêng ta dưới mắt nhìn thi sĩ
Giữa cuộc tương tranh nát cả lòng.

SAIGON 1 THÁNG 5 NĂM 1975

:: Với Thời Gian

Nước đã rút như tình em đã mối
Tôi, loài dừa khô xém cháy
Lịch sử ào xoay bão táp cuồng
Mặt tôi khác, tôi lớn dậy
Em cũng lạ xa tôi.

:: Nối Tiếp

I

Mặt trời vẫn cứ mọc
Lịch sử cứ trôi xuôi
Tôi cố gào cố khóc
Chỉ thuần nghe tiếng tôi

II

Tôi đã không muốn nghĩ
Mặc gió lướt ngang đầu
Tình yêu gầy rã mối
Tiêu điều tôi bước mau.

1961

:: Giáp Mặt

I

Hạnh phúc chẳng đặng quang
Tương lai đôi cánh mỏng
Tôi nghe tôi nảo nề
Đã quá tầm tay với

II

Vết thương lên tím bầm
Tôi rút về băng bó
Ngày xanh quay lại thăm
Cũng nhăn mày lệ rỏ.

:: Gửi Cho Thảo

Anh cưới em
Giữa những ngày chiến trường sôi động nhất
Quân đổ vào tập nập chiến khu C
Sinh hoạt miền Nam đang dòn về Lục-Tinh
Binh sĩ Hoa Kỳ kéo xuống đồng bằng Cửu Long giang

Anh cưới em
Giữa những ngày trời bắt đầu trở lạnh
Mùa Giáng Sinh và Tết sắp sang
Báo chí đăng tải những nguồn tin Bắc Nam sẽ tạm ngừng tiếng súng
Đình chỉ hành quân, thôi không lập đôi miền

Cuộc hưu chiến chỉ mấy chục giờ ngắn ngủi!

Anh cưới em
Bạn bè chia vui họp mặt
Bữa tiệc mừng đông đủ họ hai bên
Nhưng anh chợt buồn bởi dăm người không tới
Những người đang mải mê đo tuổi chiến trường
Lấy súng đạn uống thay liều thuốc lú!

Anh cưới em
Chẳng có mộng vàng ân ái
Bởi hồn anh thường hoảng hốt sầu đau
Bóng hư vô chập chờn tay vẫy gọi
Và đêm đêm anh ngủ chẳng yên giường
Ánh hỏa châu cùng tiếng động não không gian
Cơ khí nổ át cả lời tâm sự

Anh cưới em
Định đưa em về một Lâu-Đài-Tình-Ái
Lâu đài chẳng có ở trần gian
Tinh tú, mây, trăng, cũng bị che mờ
Màn lửa khói hận thù dằng ngút tỏa
Anh chỉ còn miếng nhỏ đất quê hương
Dựng mái nhà con nường mình khép nép
Đón em vào xoa dịu tuổi ba mươi

(trích Tạp chí VĂN, số 75)

:: Lúc Trở Về

Thế nào thì rồi cũng phải trở về
Lúc trở về là phút huy hoàng hơn cả
Hay chính lúc linh hồn đòi chết
Ngày mai tôi sẽ trở về
Người ta quay lại một con đường
Những bước chân như nói chuyện cùng hàng gạch
Người ta nhìn lại vườn hoa
Kỷ niệm khơi lên trên từng bồn cỏ
Người trở lại mái nhà xưa
Những ngày ấu thơ vừa phảng phất
Người ta thấy chiếc gương cuối phòng
Lòng nghe buồn nằm ngủ
Cho tâm hồn bé lại
Cho cuộc phiêu lưu chấm dứt

Tôi khóc soi gương
Trán hằn sâu vết nhăn
Đôi mắt nhìn ngơ ngác
Méo mó nát môi cười
Lịch sử đi trên mình in thành dấu tích
Tôi giữ gìn như di vật ngàn đời
Lịch sử quay cuồng và chóng mặt
Tôi thành yên lặng muốn vô tri
Lịch sử chứa đầy bom những đạn
Tôi nghe thân thể nặng hơn chì

Tôi biết kể gì cho người sau đến hỏi
Chuyện ngày xưa, chuyện buổi lên đường
Tôi sẽ ngồi im mà chẳng nói
Bởi hồn tôi mệt lả khóc tang thương.

:: Lâu Đài Tình Ái

Anh sẽ vì em làm thơ tình ái.
Anh sẽ gom mây kết hình lâu đài.
Đợi chờ một đêm trăng nào tới,
đợi chiều vàng hôn lên làn tóc,
đợi một lần không gian đổi mới,
đón hai đứa chúng ta mà thôi...

Tinh tú trời cao thành vương miện sáng.
Khai lễ đăng quan vũ trụ chong đèn.
Hoàng hậu về cao sang quyền quý,
đẹp nụ cười quân vương vừa ý,
và lâu đài mang tên Tình Ái
đón hai đứa chúng ta mà thôi...

Em ơi lâu đài tình ái đó
chắc không có trên trần gian,
Anh đưa em vào bằng tiếng hát
chấp đôi cánh nhưng thiên thân.
Em ơi lâu đài tình ái đó
sáng trong ánh tinh cầu xa
cho nên cho dù nghìn năm qua,
còn vẫn vương đôi hồn hoa.

Anh kết lâu hoa bằng thơ tình ái,
cho mắt em xanh đến tận muôn đời.
Chuyện tình mình chưa nghe lừa dối,
lời hẹn đầu chưa đi vào tối,
thì lâu đài mang tên Tình Ái,
đón hai đứa chúng ta mà thôi...

(Trần Thiện Thanh phổ nhạc)

:: Đi Trong Mùa Xuân

Anh cho em chút sầu
Thoáng trên làn môi nhạt
Anh cho em chút buồn
Vương trong mắt em sâu

Mùa xuân run trên tóc
Lửa nào nung trái tim
Anh đi tìm bóng mát
Chỉ thấy trời đứng im

1970 (tạp chí Văn)

:: Những Đêm Buồn Cuối Năm

Những đêm buồn cuối năm
Kính đô hồn đóng tuyết
Tìm lửa sưởi nơi đâu
Với bạn bè sống sót

Những đêm buồn cuối năm
Ta đi về muốn khóc
Thiếu thời chợt ghé thăm
Ta giật mình lạnh mặt

Những đêm buồn cuối năm
Gõ cửa ta hoảng hốt
Hỏi còn chi ở trong
Một cánh dơi bay nốt

Những đêm buồn cuối năm
Em có sầu toi tả
Ta, vườn xưa đã quên
Em cứ về gói lá

Những đêm buồn cuối năm
Ta đợi chờ khắc khoải
Một tiếng kêu cuối cùng
Của nhân gian vô lại.

1972

:: Chiều Nay Tôi Đi

Chiều nay tôi đi
Nghe tiếng buồn lịch sử
Từ bao năm trôi trên một quê hương
Lở đổ vết điêu tàn
Năm phơi mình rách nát
Tôi đi niềm đau nhức trong hồn
Hơi thở rộn ràng ứng đáp trong tim

Tôi nhớ tuổi thanh xuân tôi đã sầu ngơ ngẩn
Tháng ngày qua lầy bằng hữu làm được phẩm dũ xoa dần
Giờ mỗi sầu ấy như vết thương kia ngày thêm mưng tấy mủ
Tôi rã rời như đất nước ồm xanh xao

Chiều nay tôi đi
Lòng nhớ về người bạn
Vừa già từ tất cả
Giã từ dĩ vãng đón đau ê chề của Tổ Quốc
Giã từ hiện tại nhức nhối nạn của quê hương

Anh ngã xuống cho chúng tôi đứng dậy
Anh chết đi cho chúng tôi nhìn rõ mình hơn
Nhớ thuở còn anh, tôi từng bảo chúng mình sẽ mau già
Không phải thiếu áo cơm mưu sinh vất vả
Mà chúng mình cỗi cằn khôn khéo
Như dân tộc hẩm hiu
Bao năm làm thân thú trên bàn thí nghiệm
Chúng nó xúm xít rạch phanh, khâu vá để coi chơi
Chúng ta có rên xiết kêu van, chúng vẫn điềm nhiên ngòì ngó
Và anh, tôi cứ cắn răng lên rừng xuống bể
Lấy đêm làm ngày, lấy chết giải khuây
Mắt ngơ ngác, mở chùng nhìn nhau không nói được

Để rồi anh đi mãi từ chiều nay
Phải trả lời sao cho cái chết ấy
Dù anh đã lặng im nhưng còn tiếng chúng tôi
Chúng tôi sẽ thét gào qua suốt chặng đường thế kỷ
Chúng nó chẳng thể làm ngơ, chẳng dám nín thinh

Chiều nay tôi đi
Nghe tiếng buồn lịch sử
Và thêm hơi thở hắt ra
Của người bạn vừa già từ tất cả
Chiều nay tôi đi
Lòng nhủ thâm thối anh đã chết
Máu anh chan đổ xuống
Nuôi mầm hi vọng lớn lên
Và cho người sống thừa can đảm
Đối diện phen này không nói năng.

Cuối 1968

Nguồn: Thơ Tự Do Miền Nam, Thư Ấn Quán 2008

:: Chiều Cuối Năm

Buổi chiều cuối năm, lòng bỗng đều hiu, anh khoác chiếc áo che thân miền lạnh ra đi tìm nơi quán nhỏ ngồi thu mình một góc khuất, thổi lên luồng khói ấm ở đầu môi. Ôi thời gian chậm như tiếng âm ỉ dần sôi trong bình nước kê trên bếp hỏa lò. Anh chợt nhớ em ngày mới lớn anh mê say như buồn tự sát. Trong cảnh ảo giác gió lay tối trở mùa, anh cởi giày bỏ áo xuống bên anh, ngồi đợi hư vô với nỗi sầu tịch mịch. Anh tự hỏi sao em không về thăm anh lần cuối khi anh bắt đầu cô đơn nghe nhịp vỗ gõ đập giờ hạ huyết trên đỉnh hồn anh nứt nở.

Trời đã hồ khuya, anh còn lại một mình. Những sợi khói bốc chờn vờn mệt mỏi dạo xoa trên khuôn mặt úa thịt da. Anh tự nhủ em sẽ đến, ở phải em sẽ đến! Anh đợi chờ dù tiêu mòn tận hết sinh lực đời anh, dù bình minh sẽ thay phiên gác hùng hổ cầm muôn làn roi lửa vút lửa xuống mặt mũi anh tiêu tụy, xua anh quay về nơi trú ẩn buồn thiu. Anh vẫn đợi em như dõi theo bao tháng ngày hư vọng. Phải chăng em sẽ vỗ về anh cho anh được ngủ vui trong ảo tưởng bình yên.

Bởi tự bao giờ lòng anh là con thác đổ ào âm động xô xao vọng tới ngàn năm nên em chẳng thể hoài tránh lần. Em đã đến và anh ngó em qua làn khói cuộn vòng tô điểm nét dung nhan kiều lệ hiếm hoi. Bất chước điệu người quý tộc, anh đón mừng em như nguồn ân sủng rảy tưới xuống phận anh bạc bẽo. Những khoảnh khắc anh hóa thắm khốc sầu đau. Lớp khói lướt bay ngang vừa nhuộm phơ cả vàng tóc em xanh kỳ thơ đại. Anh ngỡ an táng trên vùng đất đai em mảnh hồn anh mưa nắng bơ vơ. Hoảng kinh, anh thoát thân ra ngoài bóng đêm đang giải bùa mê đen trầm trọng. Vụng về, anh chạm va bà lão hom hem tóc bạc cần thừa, đứng bên anh xòe tay xin bố thí sống qua ngày.

Thơ Tự Do Miền Nam -sưu tập-, Thư Ấn Quán 2008)

:: Trong Bóng Hoàng Hôn

1.

Ngày thừa thãi, tôi đưa tôi đi làm một kẻ hiếu kỳ tưởng tượng muốn dò thăm hơi thở người lạ mặt ngoài đường. Buổi chiều rặng, hồi chuông cứu rỗi bay lạc lửng. Mảnh ánh sáng còn treo đỏ vách trời như miếng vải màu khô rộng giăng ngang, miếng vải chỉ chờ hiệu lệnh sẽ quần nhanh vòng khép chặt. Có gì thoát khỏi được không? Tôi đi trong tiếng nói lao xao kéo nhau về miền xa xôi giục tôi nên trở lại nhà. Đêm nay tôi trả mộng mị cho các người. Tôi đã chịu bao lần nằm nghe rời rạc cuộc chia ly buồn bã, mỗi phút giây dòng lệ thê lương rỏ lên nắm mồ bé nhỏ. Khoảng trống mở vô cùng thao thiết, nó mở to hình cái bẫy đợi tôi hụt chân ngã xuống cho xong hết một đời. Tôi vùng chạy, và khuôn mặt tôi khi ấy đã xa vời như chút gió vừa rút khỏi cánh đồng em đang phì nhiêu thừa no đủ.

2.

Kỷ niệm là một gia tài không bao giờ khánh kiệt. Tôi cố tin lời thiên hạ, nên khi tối trời phải xa em, tôi thường ngó thấy em ngồi chải tóc. Tôi mơn man khuôn mặt người trong mộng. Tôi ngây ngất trốn vào đóa nhung hồng trù mến môi em, bỏ lại ngoài tất cả những đe dọa rủi ro ngày ngày đối diện. Nhưng chẳng còn bao giờ nữa, em trong đêm tối lang thang âm thầm cho tôi tàn tạ yêu em. Tôi đi sâu vào vùng trời lớn làm con chim quái dị lẩn tránh tới miền hoang vu, sợ loài người nhận dấu truy tìm. Sau những hồi va chạm mang trên vai nhiều thương tích, con chim lủi mình vào những góc khuất trong vũ trụ bơ vơ.

3.

Mùa đông vẫn là mặt trời đen truyền kiếp, con mắt hải hùng chạy dài suốt rặng cây um khu nhà cỏ chụp xuống đời tôi. Không lối thoát, tôi chìm tôi vào tận cùng tưởng tượng. Nơi thế giới kiên cố, tôi thấy tôi nằm giữa một thiên nhiên biết nói. Tôi hỏi thăm bày chim đại có thương tôi chim chớp mắt gật đầu.

Nhân loại chắc chẳng khi nào biết khóc vì quanh tôi cỏ hoa xôn xao làm dáng và không gian chan hòa ngợi ca. Một ngày tiếng khóc thở sơ sinh bỗng dội lại, thẳng thốt tôi điên cuồng ôm bóng tôi thét la. Không ai cầu cứu, lẻ loi tôi xoay trở hết cô đơn. Tỉnh giấc, bao tang thương ghi dấu khắp hình hài. Mọi người cũng vừa đi cả, tôi lớn lên mạng ảo vọng muôn đời. Tôi thấy tôi như một gã ngô nghê, trong bóng hoàng hôn ngồi lại một mình nghe những người thân yêu lủi xa mãi.

Suốt một đời trên trái đất tôi đi tìm tiếng nói dịu hiền thuở xa tôi đánh mất. Tiếng nói ấy loài chim lạ đã đem về miền nào chẳng ai còn nhớ được. Tôi chợt nhận ra tôi ngày thêm mang ngôn ngữ dị thường. Những điều thốt ra không kẻ hiểu. Giọng tôi trên bờ vực thẳm kêu bạn đồng hành thăm thiết nhưng có ai buồn nghe đưa trẻ đầu hè xó bếp bập bẹ lời chân thực. Ô! Tôi vừa sức nhớ mình chung bộ mặt cam, thẳng cam bị giao phó suốt đời giấu bung điều bí mật. Bí mật thì che đậy mãi được bao giờ. Tự nó lại bùng rạng chói chang hơn mặt trời. Nên cả em, nguồn tận của tình yêu, em nào hiểu đâu những lời nhiệt tình tưởng hằng cứu chúng ta sẽ nói với nhau trong vườn của Thượng đế thuở loài người xuất hiện, đã bốc theo hương vị đậm đà chum nho trái táo.

Trái táo khi lia cành biến thành độc dược tôi cắn vào. Cho em cũng xa tôi. Tôi quay lại ngó em, ôi đôi mắt ngây thơ trác tuyệt, ngọc lưu ly thu châu báu về nguồn.

Nhưng tôi không còn đủ danh từ dịu ngọt mà nâng niu tình yêu. Tình yêu vỡ như đá hồng rơi vụn tan tác dưới chân tôi. Mặt tôi cần khô, tôi chẳng dám ôm em thờ phượng trong lòng. Kia trái đất đang nổi lửa đốt thiêu tôi đốt cả những viên lưu ly sầu mộng.

Đừng nhìn anh, hỡi em! Anh sẽ lạnh lùng đêm sa mạc cô liêu, sẽ héo hon trường thành hoang phế.

Thơ Tự Do Miền Nam -sưu tập-, Thư Ấn Quán 2008)

:: Nỗi Cô Đơn Tháng Ngày

Tôi khổ đau biết chưa một lần em nghĩ đến tôi. Em làm tỉnh khi năm tháng vèo bay ghim lại bao tiếc hận bi thương. Tôi trông sự thực hỗn hào thử thách trên chóc ngày đêm. Tôi hiểu rồi, chỉ mình tôi mỗi sớm mai lòng đầy chứa giấu sẽ phải tự rút về bỏ ngõ cho tiêu điều tàn tạ đâm bông kết trái. Nhánh cây hoang, quả độc già là những bạn cuối cùng của đời tôi. Cả bọn nai tơ lũ thảo mộc mọn hèn cũng xa tôi cho tôi tan tác như hồn rừng. Từng tế bào uơm thành nhụy nức hương, hãy tin đó chum tóc em thời thái cổ phủ vào vũ trụ hóa con chim xứ giả đầu tiên đem cuộc sống đến cho đời. Nhưng đời đui mù lờ lảm hắt hủi nên chim túi phận kêu cầu giải thoát, nó bay xa bay tít, có ai ngờ tôi mất hết thanh xuân.

Trong cuộc sống, tôi mang trên vai sự già nua mệt mỏi của pho tượng trải bao đời phải đứng nhìn những đôi thay lịch sử thét vang. Vào khi quá im lìm khủng

khiếp, bức mù sương trong đôi mắt lạnh lùng, tôi vùng thoát ra rũ bỏ tất cả để lên đường gia nhập đoàn thám hiểm cực Nam. Tôi phải xa em đi tìm một thế giới mới, hoặc tôi sẽ giam mình ở miền thâm sơn cùng cốc để tận hưởng những đổ vỡ tan hoang của hồn tôi cô độc. Giữa men rừng ngầy ngất chút chi cành lá, tôi tỉnh dậy ôm cỏ mọc cùng mình còn tưởng gai góc cuộc đời đương tủa xuống thân tôi. Tôi cuồng kinh lắng dò nẻo trốn, nhưng mọi đường đều đóng kín, những con thú được lừa ra giờ móng vuốt nanh. Chỉ còn trận gió vừa xô tới, tôi vội thu mình nương gió giải vây tôi. Hay đâu tôi lại ngã vào thực tại, thịt da mồ hôi đổ xối. Và khoáng trống cũng lay buồn rớt xuống tiêu tụy xèo đôi cánh rã rời đòi một bàn tay chạy chữa. Không ai xuất hiện, mình tôi đo trữu độ bơ vơ. Tôi ôm tôi cho thấy được hơi thở còn thoi thóp, lừa dối tôi trong ảo tưởng đây những gửi gắm cuối cùng của anh em bè bạn. Em, nàng tiên thần giao cách cảm! Tôi như ngọn lửa tàn sau cơn rực cháy, em hãy tước trọn niềm âm i nấu nung bằng búp tay ngọt ngào. Như trận mưa kia phủ kín mặt trời gay gắt.

(Những bài thơ xuôi, Đại Ngã xuất bản, Saigon 1969)

Nguồn: Thơ Tình Miền Nam, Thư Ấn Quán 2008

:: Gió Đêm

Đèn chột sáng gió vừa chột lạnh. Một ngày nữa đời anh nghiêng cánh võ đi xong. Sao anh vẫn kiên gan xuôi ngược trên đường như đón đợi ai bên lùm cây ngoài góc phố. Không, anh chẳng chờ ai, anh chẳng rước đưa ai. Anh chỉ kéo hồn anh lang thang cho đậm đà thêm số kiếp. Giữa khoảng xanh đỏ sáng lay chấp chới, gió bụi loãng từng không, anh phô diễn một linh hồn phiêu du buồn vơ vẩn. Đêm nay anh sẽ gặp em ở đâu? Có phải ở vũ trường nơi thanh âm cuồng loạn cùng chất rượu đam mê nhiệm màu sẽ bùng tê đại giác quan anh. Trong phút miên man biếng nhác, trên môi anh em chuốc chút đe dọa ngọt ngào, trên tay em anh dốc từng trận sàu đổ xuống. Hay anh sẽ phải gặp em nơi quăng vắng âm thầm ở đó anh sợ hồn anh bỗng nhiên thức dậy, nghe bốn bề vang dội tiếng hư vô. Anh thảng thốt từ bỏ em anh lẩn trốn, mặc em nảo nùng bé nhỏ, đứng nhìn anh biến dạng mất như bay.

Không, không anh biết mình anh đưa rước lấy anh thôi. Bạn bè xa vắng cả.

Tiếng súng đêm làm anh nhớ vô cùng. Khái đã đi không một lời từ biệt, Tạo ngã ở Đồng Xoài thân nát nhàu trong hố, Vũ bay hoài như cánh chim yêu trời yêu mây hơn đất liền. Ôi chiến cuộc vọng trong anh từng giờ từng phút như anh vẫn hỏi

thăm anh mỗi sáng trưa chiều tối khuya sáng hoặc mỗi độ ưu phiền gieo ử dột. Mà phải làm chi để lấp được vũng sâu kia nó đào sâu xoáy mãi trong hồn như vực thăm trùng dương đời đời hiểm trở. Và anh, chiếc bách trôi dòng định mệnh nên ẩn chìm điều đứng biết bao phen.

Cuộc dạ hành giờ đã mỏi. Anh muốn sống nhiều thêm, sống nữa, sống nhanh hết một đời chẳng kịp khi nào còn tưởng tiếc than van. Nhưng sương thấm đậu trên vai mềm lá cỏ. Đêm trần gian dường sắp vãn, anh lạnh thu mình rảo gót trong những căn nhà ngủ lặng im lìm như những nằm mộ hoang.

(Những bài thơ xuôi, Đại Ngã xuất bản, Saigon 1969)

Nguồn: Thơ Tình Miền Nam, Thư Ấn Quán 2008

:: Cho Tình Yêu

Buổi chiều anh đi trên những con đường rộng rãi ngày xưa tuổi trẻ cùng bóng đêm và hương tóc em bay ngọt ngào. Chưa bao giờ anh yêu em như những ngày chán chường hiện tại. Vốn biết tình yêu độc dược, anh vẫn cắn vào cho hoa lá nở xum xuê trên thân anh loài cây có dư ba mươi năm mọc ở trần gian. Anh tự nhủ thôi hãy quên đi quên hết, quên cả những mối mệt đang lặn lờ trong huyết quản để yêu em như tuổi mười lăm, mười bảy. Giữa những xô xao náo động của thế kỷ đang hóa thân bằng sức đẩy, anh bước ngập ngừng với đôi chân biết đi lần thứ nhất, đến bên em nghe hồn cỏ cây thức dậy và hơi thở em run như nắng mỏng tơ trời. Anh ngã xuống vai em bậc thềm của phế tích Cận Đông chỉ còn bụi phủ thời gian yên nghỉ. Anh bảo em hãy ngủ như loài thảo mộc kia trong cơn địa chấn bàng hoàng. Trên con đường hành hương vô vọng của hồn anh, em bỗng nhiên rực rỡ như mặc khải diệu huyền, réo gọi anh trong ơn thánh sủng. Anh nằm nghe chân lý hiện đằng xa.

(Tập san VẤN)

Nguồn: Thơ Tình Miền Nam, Thư Ấn Quán 2008

Nguồn: http://www.hocxa.com/VanHoc/TacGia/MaiTrungTinh_TrangTho.php

www.vietnamvanhien.org

